

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas III. Respondetur Objectionibus aliis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

illic potest esse productio, quæ non sit prima, cum item illa productio prima, sit ab intra, de-
pseit necessariam, & invariabilem sui conti-
nuationem; quia autem prima productio in
creatis, non est productio adæquata, nec ex-
haurit producibilitatem secundo, alias nec à distin-
cta realiter causa, posset idem produci secundo,
sit ut cum ex una parte non repugnet creatis
producibilitas secundo, & ex alia parte cum
non ostendas repugnare producibilitatem se-
cundo, à seipso, sit ut idem possit producere se-
ipsum secundo.

Denique responderi potest ex principiis
Theologicis. Quia scilicet si possibilis esset
productio secundo in Divinis, illa jam defacto
daretur, quidquid enim in Divinis ab intra po-
tesset esse, jam defacto datur. Cum ergo fides nos
doceat, non esse productionem secundo in Di-
vinis, nec possibilis erit; fides autem in creatis,
non docet implicare, secundo sui productio-
nem, nec ratio ulla ostendit.

INSTABIS 1. Etiam primo productum dicit
negationem secundo producti, sicut natura Di-
vina, dicit negationem producti, & tamen hoc
non obstante, primo productum, potest produ-
ci secundo. Ergo etiam produci poterit natura
Divina, vel, si illa non potest produci secundo,
nec poterit quidquam seipsum, producere se-
cundo.

RESPONDETUR. Quando primo productum,
dicit negationem secundo producti, non dicit
absolutè negationem producti admittitque (ni-
si ceteroqui repugnet) productionem secun-
dam, infundatam præhabito titulo producti.
Jam autem hunc titulum non habet natura
Divina. Deinde instantia videtur multum
probari enim à causa etiam distincta reali-
ter, non posse produci secundo, eundem
effectum.

INSTABIS 2. Id, quod improductum est, hoc
est, natura Divina potest identificari personæ
productæ; ergo etiam identificari potest & na-
tura improducta, cum se ipsa producta.

RESPONDETUR. Negando consequentiam.
Quia pro antecedente nulla est implicantia;
pro consequenti autem datur, quia & identifi-
catur natura improducta, cum se ipsa produ-
cta, & non identificaretur, identificaretur qui-
dem ut supponitur, non identificaretur autem;
quia repugnat illam ex dictis produci secundo.
Deinde quando identificatur natura cum per-
sona, non eidem præcisè formalitati, seu virtua-
litati, competit esse productum (quod competit
esse productum (quod competit personæ) & ef-
fe improductum (quod competit naturæ) in ca-
su autem objectionis, eidem formalitati, & vir-

tualitati, naturæ competere esse productum, &
non esse productum.

DIFFICULTAS III.

Respondetur Objectionibus aliis.

A Micus Tomo primo disp. 23. a. n. 70. con-
gerit varia argumenta in oppositum.

OBJICITUR 1. Hæc sententia, Principium lu-
mine naturæ notum tollit, quo Patres uteban-
tur contra Satellium; negantem Filium distin-
gui à Patre, tollit inquam, illud principium;
quod producat & productum sunt distincta
realiter, & in hac sententia, Pater seipsum pro-
ducere posset.

RESPONDETUR. Negando, ab hac sententia
tollit dictum principium, quod verum est de
producente primo, & producto primo, & quia
in divinis non potest esse nisi producat primo,
& productum primo, ideo in divinis ex produ-
ctione, recte arguitur distinctio realis. Nega-
tur item in his principiis, posse Patrem seipsum
producere secundo.

INSTABIS IDEM. Perfectior est identitas & uni-
tas, quam multitudo & distinctio. Ergo si non
implicat, ut idem sit producat cum producto,
talis identitas, ut major perfectio, concedenda
est Deo.

RESPONDETUR. Implicare, ut idem sit primo
producat, & primo productum. Implicare
item, ut in divinis sit secundo productum. An-
tecedens etiam cum grano salis est accipien-
dum, alias probaret in divinis non esse Trinita-
tem personarum, in isto ergo sensu non nisi ve-
rum est, quia perfectior est unitas, distinctione
in competente divinis.

OBJICITUR 2. Omnis causa, media actione,
dat aliquod esse effectui, & effectus, media
actione, accipit aliquod esse à causa, nec satis est,
vel causam, solam actionem dare, vel effectum,
solam actionem recipere, cum actio essentiali-
ter sit medium ad communicandum aliquod
esse, at nullum fingi potest esse, quod per hanc
actionem detur, vel accipiat; quia idem esse
effectus, invariatur perseverat.

RESPONDETUR. Retorquendo argumen-
tum, & querendo quomodo agens distinctum
realiter possit aliquid producere secundo. *Di-
rectè autem dici potest,* quod quamvis causa pri-
mo causans, det effectui esse simpliciter, causans
tamen secundo, sufficit, ut det esse cum addito,
hoc est v.g. esse secundo, vi cuius esse secundo,
inter alia habet, quod si non poneretur extra
causas, & si primo productum deficeret, adhuc
vi il-

vi illius esse secundo, plura spacia occupare, hocque esset quod daret illud esse secundo.

INSTAT 1. idem. Hæc sententia admittit aliquid difficilius, quam fides doceat de productione divinarum Personarum, scilicet productum à producente, distingui præcisè, solum ratione actionis, non autem ratione termini & effectus producti: nam hic ut distinctus ab actione, est idem prorsus cum seipso producente, cum tamen Personæ divinæ non solum realiter distinguantur à producentibus, ratione productionis quâ producuntur, sed etiam ratione termini producti.

RESPONDETUR. In vertendo argumentum, quod si idem producat secundo à causa etiam distincta realiter, tamen difficilius hoc erit, quam id quod fides docet. Quando enim Pater producit Filium est terminus distinctus realiter, quando etiam idem Pater cum Filio producit Spiritum Sanctum, est distinctus realiter terminus, hic autem duplici productioni idem respondet terminus. Adde, non in hoc sita esse difficultatem Mysteriorum Trinitatis, quia inter producentem & productum est distinctio realis, sed quia producentis & productum distincta realiter, identificantur in eadem natura: nos autem non dicimus idem producentem seipsum secundo, distingui realiter cum identificatione, à producto primo.

INSTAT 2. idem. Distinctio inter producentem & productum possibilis est, non minor eâ, quam fides inter personam producentem, & productam agnoscit. Atqui inter personam producentem & productam, non solum admittit fides distinctionem personarum productarum, à producente, ratione productionis, sed etiam ratione termini producti. Ergo minor possibilis non est.

RESPONDETUR. Invertendo argumentum, ut supra, nimirum casu quo idem producat secundo à causa distincta realiter, quod ratione termini, inter illa producta, distinctio non erit. Directè autem dici potest distinctionem inter producentem, & productum primo, non esse possibilem minorem, est enim cum identificatione in natura: possibilem tamen esse majorem in distinctionem, inter producentem, & productum, non primo; licet in divinis repugnet tale productum non primo.

INSTAT 3. idem. Ex hac sententia sequitur, possibile esse, ut filius non tantum ratione personæ, sed etiam ratione naturæ, producat à Persona producente; siquidem per realem productionem in nostra sententia, non tolleretur ejusdem, realis identitas, cum producto & producente.

RESPONSUM supra, cum natura divina, dicat rationem improducti, non posse eam produci secundo. Unde ulterius dicitur, realem productionem primam, inferre essentialiter distin-

ctionem realem, non autem omnem, ut sic, productionem realem; quia autem in divinis, non potest esse productio, nisi primo, hinc fit, ut in divinis arguat distinctionem realem.

OBJICITUR 3. Communiter. Non potest idem generare seipsum secundo, seu, esse Pater sui ipsius secundo, non potest idem esse Dominus, & servus sui secundo. Ergo nec producere seipsum secundo.

RESPONDETUR discurrendo, ut sic, de generatione. Non apparet cur ignis A, easdem dispositiones, & seipsum secundo, educere, generareque non possit ex eadem, vel alia parte materiæ. Discurrendo etiam de generatione filiativa, potest esse quæstio de re, & quæstio de voce: quæstio erit de re; An formam materiam suam, dispositionesque illius secundo, ponere non possit genitum, item, an homo dispositiones ad sui generationem secundo ponere non possit, ad quas secundo Deus producat eandem animam. Et in hac parte quæstionis, affirmativa pars tenenda. Quæstio autem erit de voce. An debeat dici principium ita disponens, Pater. Probabileque est non posse dici, quia usus, hoc nomen Pater, applicat ad primam generationem producentem. Quod attinet ad servum, dici posset, quod nullus possit esse rigorosè servus sui ipsius, quia iustitia est virtus ad alterum, secundo autem productus à se, non esset sibi alter; jam autem in definitione rigorosè producti, nego quod intret alteritas, cum hoc tamen stat, quod productus secundo, possit sibi exhibere servitium, obligare se &c.

QUÆSTIO V.

De divisione causarum in communi.

PRæmissa divisione in causam creatam & increatam, attingemus divisiones magis necessarias easque Philosophici juris.

Aristoteles divisit causas in materialem, formalem, efficientem, finalem; divisionis hanc adfert rationem Suarez. Dantur de novo rerum productiones, omne autem quod fit, ab alio fit; & hoc erit causa efficiens, & quia nullum agens agit, nisi motivo boni, hoc bonum finis erit; quia verò ex nihilo nihil fit, datur præiacens subjectum, & hoc est Materia. Quia vero efficiens debet aliquid de novo efficere, effectus ille erit forma, quod si sit effectus altior illo, qualis est spiritualis substantia, non nisi creatione ponenda, debet non nisi ponere dispositiones exigivas, ut prima causa aliquid creet. Rursus alia est causa totalis, quæ sola, quantum ex illa, producit effectum, & alia est Partialis, quæ non nisi unâ cum aliis causat. Rursus alia est causa Physica, alia moralis. Physica est, quæ per